

RETORN A LA LLAR

Tinc l'absoluta certesa que no sabem mai allò que, de veritat, volem aconseguir. I quan ho obtenim, només ens satisfà fins que ho tornem a perdre. Solament llavors és quan li donem el valor que, en realitat, ha tingut sempre.

Recordo... Era en la meua època de col·legial. En aquell temps plens de deures escolars, d'obligacions. El cervell s'atapeïa de problemes enrevessats, de dades històriques, de reis, de... Havien arribat les enyorades vacances. Jo les aprofitava per gaudir, llevar-me tard, estudiar poc i menjar molt. Gairebé sempre amb la boca plena, sortia de casa per entaforar-me al meu refugi bosquetà: un lloc escaient, més preferit que els altres, perquè l'havia descobert tot sol. Allí, tenint per única companyia la Natura, encerclat de fullatge verd i d'una quietud que ho envaïa tot, reposava tranquil, exempt de tota mena de torbacions...

Ben ajaçat veia com s'escolaven les hores, el cap recolzat a terra, esguardant el córrer dels núvols a través del blau infinit que emmarcava els meus somnis d'innombrables aventures, en les quals el plaer de viatjar i de conquerir el món, s'arrapava a la meua pell. I em feia el propòsit de dur-ho a terme sense l'ajuda de ningú.

Una d'aquelles tardes, la meua fantasia desbordada m'agullonà a conèixer nous indrets, nous horitzons de vegetació, per tal de canviar el panorama que tan bé coneixia. Mentre avançava bosc endins, descobrint racons que a mi em semblaven mai no fressats per ningú, m'amarà la idea egoista d'ésser sol al món. Em sentia un gran explorador, com si descobris per primera vegada la terra que petjava, descoberta per tothom, i d'indret a indret, sempre endavant, arribà un moment que, tot las per la caminada, vaig aturar-me a reposar. La son m'embolcallà completament.

No sé amb exactitud el temps que durà la inconsciència dolça dels meus sentits. Només recordo que, en deixondir-me, vaig

intentar el retorn, seguint el caminet per on havia vingut. No el trobava per enlloc. Tot era igual. Aviat s'enfosquí, i encara que momentàniament em divertí la idea d'haver-me perdut, aviat la meua ànima s'anà empetitint, talment com el dia, que ja declinava. Com més caminava, menys endevinava el lloc que trepitjava, i bastava tan sols que una branca es posés en moviment a causa del ventijol, perquè restés quiet, atuït per la basarda...

Fou llavors, en aquells instants, que la por i la realitat em feren tocar de peus a terra i el meu pensament voleïà, sense entrebanc, cap a casa, cap als meus pares, els meus avis que ara ja no tinc, la meua germaneta... En aquell moment vaig comprendre el sentit exacte de la paraula «llar». Fins llavors no vaig capir plenament que la llar era quelcom més que quatre parets que m'eixopluguen per a menjar i dormir quan els sentits m'ho demanen. Sí; ara, en trobar-me en la impossibilitat de descobrir el camí que havia de menar-m'hi, endevinava la veritat nua d'allò que realment significava.

Reflexionant amb tristesa, em deia: « Si això no hagués succeït, ara fóra al redós dels meus pares, comentant, a la menuda, els esdeveniments de la jornada. Jo allargaria les coses, i amb aires de suficiència, garbellaria les darreres notícies foranes. Mentrestant, — com si ho veiés —, la mare, sempre a l'aguait, pararia, com ella sap fer-ho, la taula amb aquelles tovalles prou conegudes, i la sopa fumejant com un encenser, enviaria cap a l'infinit la nostra oració al bon Déu, perquè sempre vetllés la nostra llar estimada. »

« Quan la son comencés a pesar damunt les meves parpelles, me n'aniria a la meua cambra. Agenollat ran del caire del llit pregaria com cada dia. Després de repassar allò esdevingut durant la jornada, deixaria que el somni se m'endugués, com una ca-

tifa màgica, lla d'enllà on totes les quimeres són possibles... »

Fou en aquells moments inoblidables que vaig encertar de veure allò que representava per a mi la llar. Era el refugi dels dubtes dels meus anys novells, el consol de les meves hores tristes, el sedant de les meves inquietuds, l'amor que tot ho eixopluga i endolceix.

Mentre em feia aquestes reflexions, m'entraren tantes ganes de trobar-me enmig dels meus que, en considerar la meua impotència, vaig plorar amargosament i la meua pregària s'enlairà a Déu demanant-li, amb respectuosa vehemència, que em conduís al camí bo. I així, entre llàgrimes, precés i sanglots, vaig trobar-me, de cop i volta, al llindar del bosc.

El cor se m'eixamplà. Allà baix parpel·lejaven els llumets de les cases del poble. Fins i tot vaig endevinar l'indret de la meua llar. Corrent, més que no pas caminant, m'hi apropava, quan d'un tros lluny m'agemolà l'angúnia dels que m'esperaven al dintell de la porta. L'abraçada amb la qual ens fonguérem tots plegats, no s'esvairà mai més de la meua memòria. Adhuc la lluna, amagada entre flocs, va treure el nas per un moment, com si volgués barrejar-se amb la nostra alegria.

Quin bell refugi la meua casa! Amb quina amorosa complaença vaig repassar, com mai no vistes, aquelles parets, aquells mobles, aquelles coses fútils, però tan necessàries per fer agradable la vida quotidiana! Quina alegria més gran en sentir-me protegit sota aquell sostre!

La lassitud del meu cor, incapaç d'allargar més les emocions d'aquell dia, em féu escapolir cap al meu llit, que avui la mare semblava haver fet més tou, més amable, més acollidor... I allà, tot sol, sense altra companyia que els meus pensaments, vaig encomanar-me a Déu fervorosament regalant-li de tot cor el meu retorn venturos a la llar. I vaig fer-me el propòsit de no abandonar-la mai i d'estimar-la més i més cada dia.

AMADEU LLOBERA

CAFE-RESTAURANTE SALAMERO

Centro Católico - Teléfono 701

Meriendas Helados
Refrescos Batidos
y Desayunos P O L O S

Café de Calidad - Licores de marca

Alquiler de toda clase de servicio para
Banquetes y fiestas familiares

Durant la sobretaula que tingué lloc al Palau Municipal dels Esports, de la nostra ciutat, el prop passat diumenge, amb motiu de la celebració de la magnífica Jornada Comarcal de la Joventut Catòlica, es féu el lliurament dels premis atorgats en els diversos Concursos convocats. Al 1er Premi Literari « Sant Jordi » hi prengueren part 8 treballs. El Jurat Qualificador, integrat pels senyors Josep Camps, prevere, Josep Verde, Pere Canal, Esteve Sala i R. Munné i Coll, per majoria de vots concedí l'esmentat premi al conte que d'acord amb les Bases de la convocatòria, publiquem avui en aquesta pàgina original del jove Amadeu Llobera i Quintana, de la parròquia de Sant Antoni de Vilamajor.